

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI
(czwarta izba w składzie powiększonym)
z dnia 15 grudnia 2005 r. *

W sprawie T-33/01

Infront WM AG, dawniej KirchMedia WM AG, z siedzibą w Zug (Szwajcaria), początkowo reprezentowana przez adwokatów C. Lenza i A. Bardonga oraz E. Batchelora, solicitor, następnie przez adwokata C. Lenza, E. Batchelora i R. Dentona, solicitors, F. Carlin, barrister oraz M. Clougha, QC, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez K. Banks oraz M. Huttunena, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez J. Flynną, QC, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

popieranej przez

Republikę Francuską, reprezentowaną przez G. de Bergues'a, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, początkowo reprezentowane przez J. Collinsa, następnie przez R. Caudwell, a wreszcie przez M. Berthella, działających w charakterze pełnomocników, przy czym ten ostatni wspierany był przez K. Parkera, QC, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

Parlament Europejski, reprezentowany przez C. Pennerę i M. Moore'a, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

Radę Unii Europejskiej, reprezentowaną przez A. Lopesa Sabino oraz M. Bishopa, działających w charakterze pełnomocników,

interwencji,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji, jaką Komisja miała wydać na podstawie art. 3a dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej [nadawczej] (Dz.U. L 298, str. 23), zmienionej dyrektywą 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. (Dz.U. L 202, str. 60),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(czwarta izba w składzie powiększonym),

w składzie: H. Legal, prezes, P. Lindh, P. Mengozzi, I. Wiszniewska-Białecka
i V. Vadapalas, sędziowie,

sekretarz: J. Plingers, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 7 lipca 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- ¹ Dyrektywa Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw

członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej [nadawczej] (Dz.U. L 298, str. 23) została wydana na podstawie art. 57 ust. 2 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą (który po zmianach stał się art. 47 ust. 2 WE) i art. 66 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą (po zmianach art. 55 WE). Dyrektywa ta została zmieniona na mocy dyrektywy 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r., ogłoszonej w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* (Dz.U. L 202, str. 60).

- 2 Dyrektywa 89/552 w zmienionym brzmieniu określa prawne ramy prowadzenia telewizyjnej działalności nadawczej na wspólnym rynku. Jej podstawowym zadaniem jest ułatwienie swobodnego przepływu audycji telewizyjnych wewnątrz Wspólnoty Europejskiej. W tym celu dyrektywa nakłada na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia, by nadawcy telewizyjni podlegający ich kompetencji spełniali określone w niej minimalne wymagania.
- 3 W motywach 18–21 dyrektywy 97/36 stwierdzono:

„(18) Istotne jest, aby państwa członkowskie miały możliwość podjęcia środków [wydawania przepisów] mających na celu ochronę prawa do informacji i zapewnienie szerokiego dostępu widowni do telewizyjnej relacji [z] wydarzeń krajowych lub zagranicznych [...] o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, takich jak igrzyska olimpijskie, puchar świata i mistrzostwa Europy w piłce nożnej; w tym celu państwa członkowskie zachowują prawo do podejmowania środków [wydawania przepisów] zgodnych z prawem wspólnotowym, mających na celu regulację wykonywania wyłącznych praw do transmisji takich wydarzeń przez znajdujących się w ich kompetencjach [kompetencji] nadawców telewizyjnych.

(19) Niezbędne jest dokonanie uzgodnień we wspólnotowych ramach, [ustanowienie na szczeblu wspólnotowym przepisów] w celu uniknięcia poten-

cialnej niepewności prawnej i zakłóceniom rynkowym [zakłóceń na rynku] oraz pogodzenia swobodnego obrotu usługami telewizyjnymi z koniecznością uniemożliwienia obchodzenia krajowych przepisów chroniących uzasadniony interes ogólny.

(20) Właściwe jest w szczególności ustanowienie w niniejszej dyrektywie przepisów dotyczących wykonywania przez nadawców telewizyjnych wyłącznych praw, które mogą nabyć [nabytych przez nich wyłącznych praw] do transmisji wydarzeń uznanych za mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa w państwie członkowskim innym niż to, które posiada kompetencje w odniesieniu do [tych] nadawców telewizyjnych; w celu uniknięcia spekulacyjnego nabywania praw, zmierzającego do obejścia środków [przepisów] krajowych, niezbędne jest stosowanie tych przepisów do umów zawartych po opublikowaniu niniejszej dyrektywy i w odniesieniu do wydarzeń, które odbywają się po dacie [terminie] jej wykonania; w przypadku odnawiania po opublikowaniu niniejszej dyrektywy umów wcześniejszych, umowy te są uważane za umowy nowe.

(21) Wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa powinny, do celów niniejszej dyrektywy, spełniać określone kryteria, to znaczy, że powinny to być nadzwyczajne wydarzenia budzące zainteresowanie ogółu widowni w Unii Europejskiej lub w danym państwie członkowskim, czy też w znacznej części danego państwa członkowskiego, i zorganizowane z wyprzedzeniem przez organizatora, który jest zgodnie z prawem upoważniony do sprzedaży praw dotyczących tego wydarzenia”.

4 Zgodnie z art. 1 dyrektywy 89/552 w zmienionym brzmieniu (zwanej dalej „dyrektywą”) dla celów tej dyrektywy:

„a) »nadawanie programów telewizyjnych [telewizyjna działalność nadawcza]« oznacza pierwotną emisję przewodową lub bezprzewodową, w tym także

transmisję satelitarną [naziemną lub satelitarną], w formie kodowanej bądź niekodowanej, programów telewizyjnych przeznaczonych do powszechnego odbioru. Pod tym określeniem rozumie się także przesyłanie programów pomiędzy nadawcami w celu ich powszechnej emisji. Termin ten nie obejmuje usług komunikacyjnych zajmujących się dostarczaniem [polegających na dostarczaniu] informacji lub innych treści na indywidualne zapotrzebowanie, takich jak: usługi telefaksowe, elektroniczne banki danych oraz inne podobne usługi;

- b) »nadawca telewizyjny« oznacza osobę fizyczną lub prawną, która ponosi odpowiedzialność redakcyjną za układ telewizyjnych programów w rozumieniu lit. a) i która transmituje [emituje] je lub uzyskuje je transmitowane przez strony trzecie [lub przekazuje osobom trzecim w celu emisji]”.

5 Artykuł 3a dyrektywy stanowi:

„1. Każde państwo członkowskie może, zgodnie z prawem wspólnotowym, podjąć środki [wydać przepisy] zapewniające, aby nadawcy telewizyjni podlegający jego kompetencji nie transmitowali na prawach wyłączności wydarzeń [...] uznawanych przez te państwa członkowskie za mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa [...] w sposób pozbawiający poważną część widowni w tym państwie członkowskim możliwości oglądania tych wydarzeń w bezpośrednim przekazie lub w retransmisji w ogólnie dostępnej telewizji. Z tego względu zainteresowane państwo członkowskie sporządza wykaz określonych wydarzeń, krajowych lub nie, które uznaje za mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa. Sporządza ten wykaz w jawny i przejrzysty sposób, w stosownym i właściwym czasie. Równocześnie zainteresowane państwo członkowskie określa również, czy wydarzenia te powinny być dostępne w całości czy częściowo, w bezpośrednim przekazie lub, tam gdzie to konieczne lub stosowne z obiektywnych względów interesu publicznego, w całości lub częściowo retransmitowane.

2. Państwa członkowskie zawiadamiają bezzwłocznie Komisję o każdym środku podjętym [wszelkich przepisach wydanych], lub który ma być podjęty [które mają zostać wydane] na mocy ust. 1. W terminie trzech miesięcy od zawiadomienia

Komisja sprawdza, czy środki [przepisy] te są zgodne z prawem wspólnotowym i powiadamia inne państwa członkowskie. Komisja zasięga opinii komitetu ustanowionego na mocy art. 23a i niezwłocznie publikuje w [Dzienniku Urzędowym] podjęte środki [wydane przepisy] oraz, co najmniej raz w roku, skonsolidowany wykaz środków podjętych [przepisów wydanych] przez państwa członkowskie.

3. Państwa członkowskie zapewniają, poprzez odpowiednie środki w ramach swoich ustawodawstw, aby nadawcy telewizyjni podlegający ich jurysdykcji nie wykorzystywali praw wyłączności, nabytych przez nich po dacie opublikowania niniejszej dyrektywy, w sposób pozbawiający znaczną część widowni innego państwa członkowskiego możliwości oglądania wydarzeń, które to inne państwo członkowskie uznało zgodnie z poprzednimi ustępami, w całości lub częściowo w bezpośrednim przekazie lub, tam gdzie to konieczne lub stosowne z obiektywnych względów interesu publicznego, całościowej lub częściowej retransmisji, w telewizji ogólnie dostępnej, jak określiło to inne państwo członkowskie zgodnie z ust. 1 [państwa członkowskie zapewniają, poprzez odpowiednie przepisy w swoim ustawodawstwie, aby nadawcy telewizyjni podlegający ich kompetencji nie korzystali z praw wyłączności nabytych przez nich po dacie opublikowania niniejszej dyrektywy w sposób pozbawiający znaczną część widowni innego państwa członkowskiego możliwości oglądania w telewizji ogólnie dostępnej, w całości lub częściowo w bezpośrednim przekazie lub, tam gdzie to konieczne lub stosowne z obiektywnych względów interesu publicznego, w całości lub częściowo w retransmisji, zależnie od ustaleń poczynionych przez to inne państwo członkowskie na podstawie ust. 1, wydarzeń, które to inne państwo członkowskie wskazało zgodnie z poprzednimi ustępami].”

6 Zgodnie z art. 23a ust. 1 dyrektywy:

„Przy Komisji ustanawia się komitet kontaktowy. Komitet złożony jest z przedstawicieli właściwych organów państw członkowskich. Przewodniczy mu przedstawiciel Komisji i zbiera się on z jego inicjatywy lub na wniosek delegacji państwa członkowskiego”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

7 Kirch Media GmbH & Co. KGaA, występująca uprzednio pod firmą TaurusFilm GmbH & Co., i KirchMedia WM AG, obecnie Infront WM AG, prowadzą

działalność w zakresie nabywania, zarządzania i sprzedaży praw do telewizyjnych transmisji z wydarzeń sportowych. Nabywają zwykle te prawa od organizatora wydarzenia i sprzedają je nadawcom telewizyjnym.

- 8 W dniu 10 września 1996 r. TaurusFilm GmbH & Co. i współuprawniona z nią z licencji Sporis Holding AG podpisały z międzynarodową federacją związków piłkarskich (FIFA) umowę zbycia praw wyłącznych do transmisji na cały świat, z wyjątkiem Stanów Zjednoczonych Ameryki, meczów fazy finałowej pucharu świata FIFA na lata 2002 i 2006. Na mocy porozumienia zawartego w dniu 26 maja 1998 r. między FIFA a TaurusFilm GmbH & Co., które zastąpiło poprzednią umowę, spółka ta otrzymała za cenę minimalną 1,4 miliarda franków szwajcarskich wyłączne prawa do transmisji tych wydarzeń do krajów kontynentu europejskiego, a także do Rosji, pozostałych byłych socjalistycznych republik radzieckich i Turcji.
- 9 W dniu 14 października 1998 r. Kirch Media GmbH & KGaA odstąpiła prawa do transmisji pucharu świata FIFA 2002, z wyjątkiem praw do transmisji do Niemiec, swojej spółce zależnej prawa szwajcarskiego FWC Medien AG, występującej obecnie pod firmą KirchMedia WM AG. W późniejszym okresie prawa do transmisji z pucharu świata FIFA 2006 również zostały przeniesione na KirchMedia WM AG.
- 10 Zgodnie z art. 3a ust. 2 dyrektywy w dniu 25 września 1998 r. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej powiadomiło Komisję o przepisach, jakie wydało na podstawie ust. 1 tego artykułu. Przepisy te obejmowały między innymi listę wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa wskazanych przez to państwo członkowskie.
- 11 Zgodnie z art. 3a ust. 2 dyrektywy Komisja powiadomiła pozostałe państwa członkowskie o tych przepisach w dniu 2 listopada 1998 r., otrzymała też, na

posiedzeniu w dniu 20 listopada 1998 r., uwagi komitetu kontaktowego, o którym mowa w art. 23a ust. 1 dyrektywy (zwanego dalej „komitetem kontaktowym”).

- 12 Pismem z dnia 23 grudnia 1998 r. Komisja poinformowała Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, że niejasność co do zakresu zgłoszonych przepisów nie pozwala jej dokonać oceny ich zgodności z prawem wspólnotowym.

- 13 Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej podało do wiadomości Komisji nową wersję listy pismem z dnia 5 maja 2000 r.

- 14 Pismem z dnia 14 lipca 2000 r. adresowanym do Komisji skarżąca zgłosiła zastrzeżenia wobec listy ustanowionej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej. Jej zdaniem lista ta była nie do przyjęcia ze względu na niezgodność zarówno z art. 3a dyrektywy jak i innymi przepisami prawa wspólnotowego. Stwierdziła w szczególności, że lista ta nie została sporządzona w wyniku jasnego i przejrzystego postępowania, że obejmuje wydarzenia nie mające doniosłego znaczenia dla społeczeństwa Zjednoczonego Królestwa, że w trakcie konsultacji krajowych i wspólnotowych dopuszczono się poważnych uchybień, a wydane przepisy mają charakter retroaktywny.

- 15 W dniu 28 lipca 2000 r. dyrektor generalny ds. Edukacji i Kultury Komisji wystosował do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pismo, w którym wskazał, co następuje:

„Pismem z dnia 5 maja 2000 r., które Komisja otrzymała w dniu 11 maja 2000 r., stałe przedstawicielstwo Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii

Północnej przy Unii Europejskiej zgłosiło Komisji szereg przepisów krajowych dotyczących relacji telewizyjnych z wydarzeń mających szczególne znaczenie w Zjednoczonym Królestwie. Na przepisy te składają się: art. 97, 98, 101, 103, 104 i 105 działu IV Broadcasting Act [1996]; art. 1, 3 i 9 Regulation 3 stanowiącej załącznik do Television Broadcasting Regulations 2000; stosowane przepisy [Independent Television Commission] Code on Sports and other Listed Events, ogłoszone na podstawie art. 104 Broadcasting Act 1996; kryteria opisujące wydarzenia sportowe i inne wydarzenia mające szczególne znaczenie w Zjednoczonym Królestwie ogłoszone przez sekretarza stanu ds. kultury, mediów i sportu w dniu 25 listopada 1997 r., a także oświadczenie sekretarza stanu ds. kultury, mediów i sportu dla parlamentu z dnia 25 czerwca 1998 r. w sprawie wyników rewizji listy wydarzeń sportowych i innych wydarzeń mających szczególne znaczenie w Zjednoczonym Królestwie dokonanej na podstawie art. 97 ust. 3 Broadcasting Act [1996].

Zgodnie z wymogami art. 3a ust. 2 dyrektywy [...] Komisja podała [zgłoszone] przepisy do wiadomości pozostałych państw członkowskich i zwróciła się o opinię [komitetu kontaktowego].

Uprzejmie informuję, że po dokonaniu oceny zgodności wydanych przepisów z dyrektywą i biorąc pod uwagę sytuację na rynku audiowizualnym w Zjednoczonym Królestwie, Komisja Europejska nie zamierza kwestionować przepisów zgłoszonych przez pańskie władze.

Zgodnie z art. 3a ust. 2 dyrektywy Komisja dokona publikacji zgłoszonych przepisów w [Dzienniku Urzędowym]”.

¹⁶ Pismem z dnia 7 listopada 2000 r. skarżąca poinformowała Komisję, że powzięła wiadomość o mającej nastąpić akceptacji listy wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa wskazanych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, skarżąc się w szczególności na naruszenie jej prawa własności wynikające z przepisów wydanych przez to państwo na podstawie art. 3a ust. 1 dyrektywy.

- 17 Zgodnie z art. 3a ust. 2 dyrektywy Komisja dokonała w dniu 18 listopada 2000 r. (Dz.U. C 328, str. 2) publikacji przepisów wydanych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej na podstawie art. 3a ust. 1 dyrektywy i zgłoszonych jej następnie zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 3a ust. 2.
- 18 Publikacja ta obejmuje fragmenty działu IV Broadcasting Act 1996 (zwaney dalej „ustawą o radiofonii i telewizji z 1996 r.”), fragmenty Regulation 3 stanowiącej załącznik do Television Broadcasting Regulations 2000 (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie telewizji z 2000 r.”), fragmenty Independent Television Commission (ITC) Code on Sports and other Listed Events, w brzmieniu nadanym mu w 2000 r. (zwanego dalej „zbiorem zasad ICT dotyczących wydarzeń sportowych i innych wydarzeń wpisanych na listę”), który zawiera w załączniku listę wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa wskazanych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz listę nadawców spełniających „wymagane warunki” określone w rozporządzeniu w sprawie telewizji z 2000 r., a także pisemne odpowiedzi sekretarza stanu ds. kultury, mediów i sportu na dwie interpelacje parlamentarne, z dnia 25 listopada 1997 r. i 25 czerwca 1998 r., w kwestii rewizji listy wydarzeń sportowych, przewidzianej w dziale IV ustawy o radiofonii i telewizji z 1996 r. Wśród wydarzeń tych figurowała faza finałowa pucharu świata FIFA.
- 19 W dniu 7 grudnia 2000 r. skarżąca wystosowała do Komisji pismo, w którym stwierdziła między innymi, co następuje:

„będę zobowiązany za uprzejme [...] potwierdzenie, że Komisja zakończyła procedurę badania zgodności z art. 3a [dyrektywy] listy ustanowionej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz ustawy o radiofonii i telewizji z 1996 r. [...] i poinformowanie nas o wynikach tego postępowania, w tym o ewentualnych działaniach podjętych w związku z nimi przez Komisję. Życzylibyśmy sobie ponadto otrzymać dostęp do wszelkich istotnych w tej sprawie dokumentów”.

- 20 Skarżąca ponowiła swój wniosek do Komisji pismem z dnia 22 grudnia 2000 r.
- 21 Pismem z dnia 22 stycznia 2001 r. Komisja udzieliła skarżącej następującej odpowiedzi:

„Z prawnego punktu widzenia, zgodnie z art. 3a ust. 2 dyrektywy, publikacja przepisów jest wynikiem oceny (pozytywnej) przeprowadzonej przez Komisję. Słusznie zatem przypuszczają Państwo, że procedura oceny została przez Komisję zakończona, a lista ustanowiona przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uznana została za zgodną z dyrektywą”.

- 22 Komisja dołączyła do pisma opinię komitetu kontaktowego z dnia 6 czerwca 2000 r.

Przebieg postępowania

- 23 W dniu 12 lutego 2001 r. Media GmbH & Co. KGaA i KirchMedia WM AG wniosły skargę w niniejszej sprawie.
- 24 Pismem z dnia 5 kwietnia 2001 r. Rada złożyła wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta na poparcie żądań Komisji.

- 25 Osobnym pismem, złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 czerwca 2001 r., Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 114 regulaminu Sądu. W dniu 26 lipca 2001 r. skarżące przedstawiły uwagi dotyczące zarzutu niedopuszczalności, do których dołączyły, jako załącznik 6, kopie umów o przeniesieniu praw do transmisji meczów fazy finałowej piłkarskiego pucharu świata FIFA na lata 2002 i 2006, jakie zawarły z tą organizacją (zob. pkt 8 powyżej); z kopii tych wykreślono niektóre informacje.
- 26 Pismami z dnia 14 i 20 czerwca 2001 r. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Królestwo Danii złożyły wnioski o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów na poparcie żądań Komisji. Pismami z dnia 25 czerwca 2001 r. Republika Francuska, Communauté française de Belgique (wspólnota francuskojęzyczna w Belgii) i Parlament również złożyli wnioski o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów na poparcie żądań Komisji.
- 27 Pismem z dnia 2 sierpnia 2001 r. skarżące wniosły, na wypadek dopuszczenia interwencji, o poufne traktowanie w stosunku do interwenientów niektórych fragmentów załącznika 6 do ich uwag dotyczących zarzutu niedopuszczalności.
- 28 W uwagach złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 31 sierpnia 2001 r. skarżące wniosły do Sądu o oddalenie wniosku o dopuszczenie do sprawy złożonego przez Communauté française i o obciążenie jej kosztami związanymi z tym wnioskiem. Pozwana i skarżące nie zgłosiły zastrzeżeń co do pozostałych wniosków o dopuszczenie do sprawy.
- 29 Pismem z dnia 7 listopada 2001 r. Komisja wniosła o dopuszczenie jej uwag w przedmiocie przekazania przez skarżące, w załączniku 6 do uwag dotyczących zarzutu niedopuszczalności, kopii umów z FIFA niezawierających pewnych informacji, a pismem z dnia 12 kwietnia 2002 r. zażądała przedstawienia tych umów w pełnym brzmieniu. Sąd zwrócił się do skarżących, pismem z dnia 4 lipca

2002 r., o przedstawienie uwag w przedmiocie możliwości przekazania pełnych wersji umów licencyjnych z FIFA.

- 30 Postanowieniem z dnia 11 marca 2002 r. Sąd zdecydował o rozpatrzeniu zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję w postępowaniu głównym i rozstrzygnięciu o kosztach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 31 Sąd otrzymał w dniu 13 maja 2002 r. pełne wersje umów zawartych z FIFA w dniach 10 września 1996 r. i 26 maja 1998 r.
- 32 Pismem z dnia 29 listopada 2002 r. skarżące wniosły na podstawie art. 64 ust. 4 regulaminu Sądu o wezwanie Komisji do przedstawienia określonych dokumentów. Pismem z dnia 20 stycznia 2003 r. Komisja zażądała wycofania załącznika 17 do skargi z akt sprawy. Skarżąca przedstawiła w piśmie z dnia 26 marca 2003 r. uwagi w tej sprawie.
- 33 Pismem z dnia 11 lutego 2003 r. sekretarz Sądu poinformował strony, że rozstrzygnięcie w kwestii wycofania tego dokumentu z akt sprawy nastąpi w terminie późniejszym.
- 34 Pismem z dnia 26 marca 2003 r. Kirch Media GmbH & Co. KGaA cofnęła skargę. Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2003 r. prezes piątej izby Sądu odnotował cofnięcie skargi.
- 35 Postanowieniem z dnia 9 lipca 2003 r. Sąd dopuścił do sprawy w charakterze interwenientów na poparcie żądań pozwanej Królestwo Danii, Republikę Francuską, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Parlament i Radę.

Natomiast Communauté française de Belgique nie została dopuszczona do sprawy. Interwencienci, z wyjątkiem Królestwa Danii i Rady, przedstawili uwagi. Skarżąca odniosła się do nich w swoich uwagach.

36 Pismem z dnia 19 sierpnia 2003 r. sekretariat Sądu wezwał skarżącą do przedstawienia jawnych wersji swoich pism procesowych.

37 Pismem z dnia 19 września 2003 r. skarżąca wniosła o poufne traktowanie niektórych fragmentów odpowiedzi na skargę

38 Postanowieniem z dnia 4 grudnia 2003 r. prezes piątej izby Sądu zdecydował o przekazaniu interwencionom jawnych wersji wszystkich pism procesowych i wezwaniu ich do przedstawienia uwag w tej kwestii. Interwencienci nie przedstawili uwag w wyznaczonym terminie. Jedynie Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej nie zgłosiło zastrzeżeń.

39 Na mocy decyzji z dnia 13 października 2004 r. w sprawie składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony do czwartej izby, której w związku z tym powierzona została niniejsza sprawa.

40 Na podstawie art. 14 regulaminu i na wniosek czwartej izby, po zapoznaniu się ze stanowiskiem uczestników zgodnie z art. 51 regulaminu, Sąd postanowił powierzyć rozpoznanie sprawy izbie w składzie powiększonym.

- 41 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 lipca 2005 r. Królestwo Danii poinformowało o cofnięciu interwencji. Ponieważ skarżąca, pozwana, ani Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej nie zgłosiły zastrzeżeń co do cofnięcia interwencji Królestwa Danii, a pozostali interwenienci nie przedstawili uwag w tym względzie, prezes czwartej izby w składzie powiększonym odnotował postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2005 r., cofnięcie interwencji Królestwa Danii i zarządził, że każda ze stron poniesie własne koszty związane z tą interwencją.
- 42 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (czwarta izba w składzie powiększonym) postanowił otworzyć procedurę ustną i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 § 3 lit. c) i d) wezwał skarżącą i pozwaną oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do przedstawienia określonych dokumentów oraz postawił skarżącej i Komisji szereg pytań na piśmie, wzywając je do udzielenia odpowiedzi przed rozprawą. Skarżąca, pozwana i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej spełnili te żądania w wyznaczonym terminie.
- 43 Strony, z wyjątkiem Republiki Francuskiej, przedstawiły swoje stanowiska i udzieliły odpowiedzi na pytania Sądu na rozprawie w dniu 7 lipca 2005 r.
- 44 Pismem z dnia 22 sierpnia 2005 r., złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 sierpnia 2005 r., skarżąca wniosła o włączenie do akt sprawy dołączonego do tego pisma dokumentu, który uzyskała od Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej dopiero po rozprawie.

Żądania stron

45 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej lub całkowitej nieważności wydanej na podstawie art. 3a dyrektywy decyzji Komisji stwierdzającej zgodność z prawem wspólnotowym przepisów zgłoszonych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (zwanej dalej „zaskarżonym aktem”);
- stwierdzenie, że art. 3a nie znajduje zastosowania i nie może stanowić podstawy prawnej wydania zaskarżonego aktu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;
- obciążenie Republiki Francuskiej, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Parlamentu ich własnymi kosztami, a także kosztami, jakie poniosła w związku z ich interwencją.

46 Komisja wnosi do Sądu o:

- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

— ewentualnie oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

⁴⁷ Parlament, popierający żądania Komisji, wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

— ewentualnie oddalenie skargi jako bezzasadnej.

⁴⁸ Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, popierające żądania Komisji, wnosi do Sądu o odrzucenie skargi.

⁴⁹ Republika Francuska, popierająca żądania Komisji, wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa*A — W przedmiocie wniosku o zarządzenie środków organizacji postępowania*

50 Skarżąca domagała się w swoich pismach procesowych zażądania od Komisji dostarczenia licznych dokumentów dotyczących procedury badania zgodności przepisów wydanych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z prawem wspólnotowym.

51 W ramach środków organizacji postępowania, na podstawie art. 64 § 3 lit. c) i d) regulaminu, Sąd zażądał od Komisji i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej dostarczenia tych dokumentów. Na rozprawie skarżąca stwierdziła, w odpowiedzi na pytanie Sądu, że uznaje swój wniosek o dostarczenie dokumentów za spełniony.

52 W związku z powyższym, zdaniem Sądu, nie ma potrzeby orzekać w tej kwestii.

B — W przedmiocie wniosku o wycofanie dokumentu

53 Pismem z dnia 20 stycznia 2003 r. Komisja zwróciła się do Sądu o wycofanie ze sprawy dokumentu przedstawionego przez skarżącą w załączniku 17 do skargi, gdyż chodzi tu o dokument sporządzony przez jej własne służby dla celów dyskusji w ramach komitetu kontaktowego i mający charakter poufny. Skarżąca sprzeciwia się wycofaniu tego dokumentu.

- 54 Wniosek Komisji dotyczy wycofania ze sprawy dokumentu pod tytułem „Dokument roboczy dla komitetu kontaktowego ds. art. 3a dyrektywy”, mającego numer DOC CC TVSF (2000) 6. Należy jednak zauważyć, że Komisja nie stwierdziła wyraźnie, iż jest to dokument wewnętrzny.
- 55 Ponadto, w odpowiedzi na postawione podczas rozprawy przez Sąd pytanie o poufny charakter tego dokumentu, Komisja stwierdziła, że komitet kontaktowy, jego adresat, nie uznaje go już za poufny, w związku z czym można przypuszczać, że zostanie on szeroko ujawniony.
- 56 W związku z powyższym, mimo że Komisja podtrzymała na rozprawie wniosek o wycofanie tego dokumentu z akt sprawy, nie można uznać, iż był on, lub w każdym razie iż pozostaje, dokumentem wewnętrznym instytucji o charakterze poufnym.
- 57 Należy zatem oddalić wniosek Komisji o wycofanie powyższego dokumentu z akt sprawy.

C — W przedmiocie dopuszczalności

1. W przedmiocie dopuszczalności pierwszego żądania skarżącej

- 58 Komisja zarzuca niedopuszczalność skargi z trzech powodów. Po pierwsze dlatego, że nie wydała na podstawie art. 3a ust. 2 dyrektywy aktu podlegającego zaskarżeniu, po drugie dlatego, że zaskarżony akt nie dotyczy skarżącej ani bezpośrednio, ani

indywidualnie, a po trzecie dlatego, że wobec nieprzedstawienia przez skarżącą w załączeniu do skargi kopii umów zawartych z FIFA w dniach 10 września 1996 r. i 26 maja 1998 r. nie była w stanie przygotować obrony.

- 59 W odniesieniu do trzeciej z podniesionych podstaw niedopuszczalności należy przypomnieć, że skarżąca dostarczyła w toku postępowania przed Sądem kopie spornych umów (zob. pkt 25 i 31 powyżej), które zostały przekazane Komisji. Pytana o tę kwestię podczas rozprawy Komisja postanowiła, na wniosek Sądu, odstąpić od podnoszenia tej podstawy niedopuszczalności.
- 60 Poza tym już po dostarczeniu przez skarżącą umów zawartych z FIFA w dniach 10 września 1996 r. i 26 maja 1998 r. Komisja stwierdziła, przedstawiając argumenty na swoją obronę, że ograniczają one w znacznym stopniu swobodę skarżącej w korzystaniu z przysługujących jej praw poprzez ich udostępnianie w drodze sublicencji na prawach wyłączności nadawcom telewizyjnym. Uznaje ona, że biorąc pod uwagę brzmienie niektórych klauzul tych umów, nie można mieć pewności, że szkoda, jaką miała ponieść skarżąca, jest wynikiem zaskarżonego aktu.
- 61 Zauważyć trzeba, że Komisja nie podała, jakie wnioski wyciąga z tych twierdzeń w kwestii dopuszczalności skargi. Jeżeli jednak Komisja zamierzała zakwestionować za pomocą tych twierdzeń interes skarżącej w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu, należy uznać, że nie podniosła ona argumentu, jakoby treść tych umów pozbawiała skarżącą takiego interesu i że nie wynika to również w żaden sposób z akt sprawy, w szczególności wobec odpowiedzi skarżącej na pisemne pytanie Sądu dotyczące między innymi zakresu umownych ograniczeń korzystania przez skarżącą z praw do rozpowszechniania transmisji z meczów pucharu świata FIFA.
- 62 W związku z powyższym należy zbadać jedynie pierwszą i drugą podstawę niedopuszczalności podniesioną przez Komisję.

a) W przedmiocie charakteru prawnego zaskarżonego aktu

Argumenty stron

- ⁶³ Komisja utrzymuje, że w odróżnieniu od art. 2a ust. 2 dyrektywy, jej art. 3a ust. 2 nie wspomina o „decyzji”, jaką miałyby wydawać Komisja. Republika Francuska wskazuje w tej kwestii, że art. 3a nie daje Komisji kompetencji władczych. Jej rola ogranicza się do wstępnego badania zgodności zgłoszonych przepisów krajowych z prawem wspólnotowym.
- ⁶⁴ Stąd w sytuacji gdy zgłoszone przepisy krajowe zdają się nie naruszać prawa wspólnotowego, Komisja informuje zainteresowane państwo członkowskie, że nie zamierza kwestionować tych przepisów i dokona ich publikacji w Dzienniku Urzędowym, by pozostałe państwa członkowskie wypełniły zobowiązania ciężące na nich na mocy art. 3a ust. 3 dyrektywy. Pozwana i Republika Francuska wskazują, że w sytuacji, gdy przepisy te naruszają prawo wspólnotowe, a państwo członkowskie nie wprowadza odpowiednich zmian, Komisja zmuszona jest wszcząć postępowanie w sprawie stwierdzenia uchybienia przewidziane w art. 226 WE.
- ⁶⁵ Wstępne stwierdzenie braku naruszenia prawa wspólnotowego stanowi więc ich zdaniem decyzję o niewszczynaniu natychmiast postępowania w sprawie stwierdzenia uchybienia przeciwko zainteresowanemu państwu członkowskiemu. Podmioty prywatne nie są zaś uprawnione do zaskarzania odmowy wszczęcia przez Komisję postępowania w sprawie stwierdzenia uchybienia w trybie art. 226 WE, gdyż zajęcie przez Komisję stanowiska w tej kwestii nie stanowi aktu wywołującego ostateczne skutki prawne (postanowienie Sądu z dnia 13 listopada 1995 r. w sprawie T-126/95 Dumez przeciwko Komisji, Rec. str. II-2863, pkt 37).

- 66 Republika Francuska dodaje w tej kwestii, że zgodnie z art. 226 WE zakres praw i obowiązków państw członkowskich oraz ocena ich postępowania wynikać może jedynie z orzeczenia Trybunału (wyrok Trybunału z dnia 22 lutego 2001 r. w sprawie C-393/98 Gomes Valente, Rec. str. I-1327). Zajęte przez Komisję stanowisko w przedmiocie zgodności z prawem wspólnotowym listy wydarzeń mających doniosłe znaczenie dla społeczeństwa nie zmienia zatem sytuacji prawnej zainteresowanego państwa członkowskiego. Co więcej, prawnie wiążący charakter listy, opublikowanej w Dzienniku Urzędowym, nie wynika z pisma Komisji do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z dnia 28 lipca 2000 r. informującego je, że jego przepisy są zgodne z prawem wspólnotowym, lecz z samego prawa krajowego. Komisja dodaje w tej kwestii, że jeżeli można w tym przypadku mówić o decyzji, musiałoby chodzić właśnie o pismo z dnia 28 lipca 2000 r.
- 67 Niezależnie od stanowiska zajętego przez Komisję wobec zgłoszonych przepisów krajowych, nie narusza ono w niczym możliwości ich stosowania w zgłaszającym państwie członkowskim. Komisja nie ma bowiem uprawnień do stwierdzania niezgodności ustawodawstwa krajowego z prawem wspólnotowym.
- 68 Komisja zwraca ponadto uwagę, że w piśmie z dnia 28 lipca 2000 r. do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej wskazała, iż „wobec informacji, jakimi dysponuje”, nie zamierza sprzeciwić się zgłoszonym przepisom i że ocena ta nie stanowi decyzji. Twierdzi ona, że podjęcie czynności niosących skutki prawne wymaga decyzji kolegialnej członków Komisji oraz uzasadnienia. Jej pismo z dnia 28 lipca 2000 r. należy zatem uznać za rodzaj pisma o zamknięciu sprawy (wyrok Trybunału z dnia 10 lipca 1980 r. w sprawach połączonych 253/78 i 1/79 do 3/79 Giry, Guerlain i in., Rec. str. 2327 oraz wyrok Sądu z dnia 24 marca 1994 r. w sprawie T-3/93 air France przeciwko Komisji, Rec. str. II-121, pkt 50).
- 69 Zdaniem Komisji obowiązek publikacji zgłoszonych przepisów krajowych w niczym nie zmienia charakteru jej pisma z dnia 28 lipca 2000 r. Publikacja ta ma jedynie na celu poinformowanie pozostałych państw członkowskich, co służy wykonaniu przez nie obowiązków wynikających dla nich z art. 3a ust. 3 dyrektywy. Komisja zwraca

jednak uwagę, że obowiązek zastosowania się do zobowiązań ciążących na nich na mocy tego artykułu nie powstaje na skutek jej wstępnej zgody na zgłoszone przepisy, lecz bezpośrednio z tego artykułu, który odwołuje się do „wydarzeń, które to inne państwo członkowskie wskazało zgodnie z poprzednimi ustępami”, a nie do „wydarzeń objętych opublikowaną przez Komisję listą”. Zarówno więc powiadomienie o tych przepisach innych państw członkowskich, jak ich publikacja w Dzienniku Urzędowym, stanowią czynności o charakterze administracyjnym, nie zaś wyraz wykonywania przez Komisję jakichkolwiek uprawnień władczych.

70 W związku z odniesieniem w art. 3a ust. 3 do „poprzednich ustępów”, a nie do „ustępu 1”, skarżąca zdaje się stać na stanowisku, że zobowiązanie nałożone na państwa członkowskie uzależnione jest od wydania przepisów przewidzianych w art. 3a ust. 1 oraz od ich zgłoszenia i akceptacji przez Komisję na podstawie art. 3a ust. 2 dyrektywy. Tymczasem jedynym warunkiem jest, by państwo członkowskie zastosowało się do obowiązku wskazania i zgłoszenia przepisów zgodnie z art. 3a ust. 1 i 2 dyrektywy, co jest zgodne jak się wydaje z zamiarem ustawodawcy polegającym na ustanowieniu systemu wzajemnego uznawania przepisów wydanych przez państwa członkowskie, w którym Komisji powierza się rolę medycyjną. Interpretacja skarżącej dawałaby zaś moc wiążącą zwykłej konstatacji Komisji, niewywołującej skutków prawnych po stronie pozostałych państw członkowskich. Wynikający z art. 3a ust. 3 obowiązek wzajemnego uznawania nie jest uzależniony od badania przez Komisję zgodności zgłoszonych przepisów z prawem wspólnotowym.

71 Ponadto państwa członkowskie nie mogą być zmuszane, na mocy przepisów prawa wspólnotowego, do uznawania przepisów innego państwa członkowskiego niezgodnych z tym prawem, niezależnie od stanowiska Komisji wobec tych przepisów. Komisja powołuje się w tej kwestii na swoje pismo do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z dnia 23 grudnia 1998 r., w którym wyraziła

wątpliwości co do zgodności pierwotnie zgłoszonych przepisów z prawem wspólnotowym. Podnosi również argument, że przedmiotowe działania krajowe zostały opublikowane w serii C Dziennika Urzędowego, a nie w serii L.

72 Komisja, popierana przez Parlament, argumentuje wreszcie, że skarżąca nie kwestionuje możliwości zaskarżenia przedmiotowych przepisów przed sądami Zjednoczonego Królestwa. Sąd krajowy, w sprawie, w której zapadł powołany przez skarżącą wyrok House of Lords z dnia 25 lipca 2001 r., *R v. ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd*, [2001] UKHL 42, odmówił jedynie rozstrzygnięcia między interesem organizatorów wydarzeń sportowych oraz nadawców telewizyjnych, polegającym na zachowaniu wolnego rynku, z jednej strony, interesem obywateli, polegającym na możliwości oglądania ważnych wydarzeń sportowych, z drugiej. Nie odmówił natomiast badania zgodności z prawem przepisów wydanych na podstawie art. 3a dyrektywy. Gdyby wniesiono skargę do sądu w Zjednoczonym Królestwie, a ten zwrócił się do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym w trybie art. 234 WE, skarżąca nie byłaby w stanie przeprowadzić żadnej analogii ze sprawą *C-188/92 TWD Textilwerke Deggendorf*, w której zapadł wyrok z dnia 9 marca 1994 r., *Rec. str. I-833*. W tym przypadku bowiem skarżąca zobowiązana była wnieść skargę do sądu w Zjednoczonym Królestwie. Stwierdzając zaś w niniejszej sprawie dopuszczalność skargi na rzekomą decyzję Komisji Sąd dopuściłby obejście wymogów proceduralnych podobne do tego, jakie zakwestionował Trybunał w wyżej wspomnianym wyroku w sprawie *TWD Textilwerke Deggendorf*.

73 Zdaniem Komisji badanie zgodności z prawem przepisów wydanych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej ani ich interpretacja nie jest rolą Sądu. Każdemu sądowi innemu niż sąd Zjednoczonego Królestwa byłoby zresztą bardzo trudno dokonywać wykładni tych przepisów, wśród których znajdują się przepisy kodeksu ITC dotyczącego wydarzeń sportowych i innych wydarzeń wpisanych na listę, ponieważ są one wysoce niejasne.

74 Parlament podkreśla w tej kwestii, że skarżąca mogła dochodzić swoich praw poprzez odesłanie prejudycjalne High Court w Londynie do Trybunału [wyrok Trybunału z dnia 10 grudnia 2002 r. w sprawie *C-491/01 British American Tobacco (Investments) i Imperial Tobacco*, *Rec. str. I-11453*, pkt 32–41].

- 75 Parlament dodaje też, że można przeprowadzić analogię między niniejszą sprawą a wyrokiem Sądu z dnia 26 listopada 2002 r. w sprawach połączonych T-74/00, T-76/00, od T-83/00 do T-85/00, T-132/00 i T-141/00 *Artegodan i in.* przeciwko Komisji, Rec. str. II-4945, pkt 142, utrzymanym w mocy w procedurze odwołania, z którego wynika, że w braku wyraźnego przekazania kompetencji Komisji, przedmiotowa dziedzina pozostaje w kompetencji państw członkowskich. Parlament odwołuje się tutaj do art. 7 WE, zgodnie z którym każda z instytucji działa w granicach uprawnień przyznanych jej traktatem. Z dyrektywy 89/552, ani z dyrektywy 97/36 nie wynika zaś, by państwa członkowskie przekazały w sposób dorozumiany swoje kompetencje. W szczególności art. 3a dyrektywy nie powierza w sposób wyraźny kompetencji Komisji, co potwierdza brak jakiegokolwiek procedury komitologii. Zadania komitetu kontaktowego nie mają charakteru kompetencji wykonawczych z art. 202 akapit trzeci WE. Co więcej ani struktura, podstawowy cel i brzmienie art. 3a dyrektywy, ani zamiar ustawodawcy nie wskazują na powierzenie Komisji kompetencji władczych.
- 76 Komisja uznaje na koniec, że w związku z powyższym jej ocena zgodności z prawem wspólnotowym spornych przepisów nie stanowi aktu podlegającego zaskarżeniu. Utrzymując, że Komisja nie powinna była zawiadamić pozostałych państw członkowskich o zgłoszonych przepisach ani publikować ich w Dzienniku Urzędowym, skarżąca kwestionuje w istocie ważność art. 3a ust. 2 dyrektywy.
- 77 Skarżąca kwestionuje argumentację Komisji, uznając w istocie, że akt akceptacji przepisów przez nią zgłoszonych wywołuje skutki prawne zarówno w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej jak w innych państwach członkowskich.
- 78 Zaskarżony akt wywołuje wiążące skutki prawne, gdyż jest wynikiem wykonywania kompetencji powierzonych na mocy prawa, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego mającego podstawę prawną i ma na celu wywołanie skutków

prawnych wpływających na interesy skarżącej poprzez zmianę jej sytuacji prawnej (wyrok Trybunału z dnia 4 marca 1982 r. w sprawie 182/80 Gauff przeciwko Komisji, Rec. str. 799, pkt 18).

- 79 Skarżąca powołuje się, po pierwsze, na brzmienie art. 3a ust. 2 dyrektywy, zgodnie z którym wymagane jest wydanie przez Komisję, na zakończenie badania zgodności z prawem wspólnotowym zgłoszonych przepisów, aktu wiążącego.
- 80 Po drugie, z celu art. 3a ust. 2 dyrektywy wynika jasno, że przepis ten ma wywoływać skutki prawne. Skarżąca powołuje się tu na motywy 18 i 19 dyrektywy 97/36 i stwierdza, że ustanowienie list krajowych, na których państwa członkowskie miałyby tendencję do umieszczania znacznej liczby wydarzeń, dawałoby im możliwość faworyzowania nadawców telewizyjnych mających siedzibę na ich terytorium.
- 81 Po trzecie, z procedury stosowania art. 3a ust. 2 dyrektywy 89/552 wynika, że prowadzi ona do wydania decyzji wywołującej wiążące skutki prawne. Skarżąca powołuje się w tej kwestii na terminy obowiązujące w tym postępowaniu oraz na jego tryb.
- 82 Ponadto skarżąca twierdzi, że ani brzmienie, ani cel art. 3a dyrektywy, ani też odpowiednie motywy dyrektywy 97/36 nie pozwalają podzielać argumentacji Komisji, zgodnie z którą wydawany przez nią akt jest analogiczny do odmowy wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia uchybienia na podstawie art. 226 WE. Przedmiotowa procedura nakłada bowiem na Komisję obowiązek działania w charakterze organu rozstrzygającego i wydania ostatecznej decyzji w sprawie zgodności z prawem zgłoszonych przepisów. Cofnięcie takiej decyzji naruszyłoby niechybnie sytuację prawną Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz wszystkich podmiotów prywatnych wywodzących jakiegokolwiek prawa z akceptacji przez Komisję tych przepisów i z zasady ich

wzajemnego uznawania. Skarżąca dodaje, że teza Komisji pozbawia skuteczności procedurę ustanowioną na mocy art. 3a dyrektywy.

- 83 Skarżąca twierdzi również, że zaskarżony akt wywołuje skutki prawne w pozostałych państwach członkowskich, gdyż są one zgodne z art. 3a ust. 3 dyrektywy zobowiązane do zapewnienia poszanowania przepisów wydanych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przez nadawców telewizyjnych znajdujących się w ich kompetencji. W braku decyzji Komisji akceptującej zgłoszone przepisy nie wywoływałyby one bowiem skutków prawnych w innych państwach członkowskich. Wszelka odmienna interpretacja pozbawiałaby skuteczności procedurę ustanowioną w art. 3a ust. 2 i byłaby sprzeczna z celem art. 3a dyrektywy, jakim jest pogodzenie swobody przepływu usług telewizyjnych z koniecznością zapobiegania obchodzeniu krajowych przepisów mających za zadanie ochronę uzasadnionego interesu ogólnego.
- 84 Skarżąca twierdzi wreszcie, że jak wynika z akt sprawy, wzajemne uznawanie uzależnione jest od zbadania przez Komisję zgodności zgłoszonych przepisów z prawem wspólnotowym i nie wynika automatycznie z faktu ich zgłoszenia.

Ocena Sądu

- 85 Skarżąca wnosi w skardze o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie, po pierwsze, uznania za zgodne z prawem wspólnotowym przepisów zgłoszonych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, a po drugie powiadomienia pozostałych państw członkowskich o tych przepisach, by zastosowali się do nich nadawcy telewizyjni pozostający w ich kompetencji. Skarżąca zwraca uwagę, że jedynym publicznie dostępnym dokumentem jest dokonana przez Komisję na podstawie art. 3a ust. 2 dyrektywy publikacja w Dzienniku Urzędowym z dnia 18 listopada 2000 r. przepisów wydanych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

- 86 W załączniku pisma w sprawie zarzutu niedopuszczalności Komisja dostarczyła jednak pismo dyrektora generalnego DG „Edukacja i Kultura” z dnia 28 lipca 2000 r., w którym informuje on Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, że po dokonaniu oceny zgodności przepisów zgłoszonych w dniu 5 maja 2000 r. z dyrektywą i biorąc pod uwagę sytuację na rynku audiowizualnym w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Komisja nie zamierza kwestionować tych przepisów i dokona ich publikacji w Dzienniku Urzędowym (zob. pkt 15 powyżej). Komisja zaznaczyła, że przy założeniu, iż wydała w tej kwestii decyzję, quod non, musi chodzić o to pismo (zob. pkt 66 powyżej).
- 87 W związku z powyższym należy uznać, że pismo z dnia 28 lipca 2000 r. stanowi w istocie akt zaskarżony w niniejszej sprawie, gdyż jest to jedyny dokument informujący oficjalnie Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o stanowisku Komisji w przedmiocie zgodności z prawem wspólnotowym zgłoszonych przez nie przepisów i o ich publikacji w Dzienniku Urzędowym. Na rozprawie skarżąca wskazała zresztą, w odpowiedzi na pytanie Sądu, że jej skarga rzeczywiście dotyczy stwierdzenia nieważności wspomnianego pisma Komisji do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.
- 88 Należy zatem postawić pytanie, czy pismo Komisji do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z dnia 28 lipca 2000 r. (zwane dalej „zaskarżonym pismem”) ma charakter aktu zaskarżalnego.
- 89 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem aktami lub decyzjami, które mogą być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, są w rozumieniu art. 230 WE akty wywołujące wiążące skutki prawne mogące wywierać wpływ na interesy skarżącego poprzez istotną zmianę jego sytuacji prawnej. Forma, w jakiej akty lub decyzje zostały wydane, nie ma co do zasady wpływu na możliwość ich zaskarżenia w drodze skargi o stwierdzenie nieważności (wyrok Trybunału z dnia 11 listopada 1981 r. w sprawie 60/81 IBM przeciwko Komisji, Rec. str. 2639, pkt 9 oraz wyrok Sądu z dnia 17 lutego 2000 r. w sprawie T-241/97 Stork Amsterdam przeciwko Komisji,

Rec. str. II-309, pkt 49). Aby ustalić, czy zaskarżony akt wywołuje takie skutki, należy bowiem skupić się na jego istocie (wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 2000 r. w sprawie C-147/96 Niderlandy przeciwko Komisji, Rec. str. I-4723, pkt 25–27).

90 W celu dokonania oceny, z punktu widzenia powyższych zasad, charakteru prawnego zaskarżonego pisma i ustalenia, czy wywołuje ono skutki prawne, należy zbadać je w świetle reżimu prawnego wydarzeń mających doniosłe znaczenie dla społeczeństwa ustanowionego w art. 3a dyrektywy.

91 Trzeba w tej kwestii przypomnieć, że celem dyrektywy jest ułatwienie swobodnego przepływu audycji telewizyjnych na terytorium Wspólnoty Europejskiej, z poszanowaniem specyfiki, w szczególności kulturowej i socjologicznej, programów audiowizualnych.

92 W odniesieniu do szczególnego reżimu praw audiowizualnych do wydarzeń mających doniosłe znaczenie dla społeczeństwa, ustanowionego w art. 3a dyrektywy, jak wynika z 18 motywu dyrektywy 97/36, uznaje się za istotne, by państwa członkowskie miały możliwość wydawania przepisów mających na celu ochronę prawa do informacji i zapewnienie szerokiego dostępu widowni do telewizyjnej relacji z wydarzeń krajowych lub zagranicznych o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa. W tym celu państwa członkowskie zachowują prawo do wydawania przepisów zgodnych z prawem wspólnotowym, mających na celu regulację wykonywania wyłącznych praw do transmisji takich wydarzeń przez znajdujących się w ich kompetencji nadawców telewizyjnych. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji wydane lub projektowane przepisy w celu zapewnienia ich wzajemnego uznawania na podstawie art. 3a ust. 3 dyrektywy.

- 93 Artykuł 3a ust. 2 dyrektywy przewiduje badanie przez Komisję, w terminie trzech miesięcy od ich zgłoszenia, zgodności krajowych przepisów z prawem wspólnotowym. Komisja zasięga przy tej okazji opinii komitetu kontaktowego.
- 94 W niniejszej sprawie pismo informujące Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o akceptacji przez Komisję zgłoszonych przez nie przepisów i ich publikacji w Dzienniku Urzędowym zamyka procedurę kontrolną, jaką Komisja zobowiązana jest przeprowadzić na podstawie wspomnianego artykułu. Publikacja tych przepisów w Dzienniku Urzędowym pozwala pozostałym państwom członkowskim, jak stwierdza to sama Komisja w swoich pismach procesowych (zob. pkt 69 powyżej), na zapoznanie się z nimi i zastosowanie się do zobowiązań, jakie na nich ciąży na mocy art. 3a ust. 3 dyrektywy w ramach ustanowionego w tym artykule mechanizmu wzajemnego uznawania takich przepisów.
- 95 Zaskarżone pismo wywołuje zatem skutki prawne dla państw członkowskich, ponieważ przewiduje publikację w Dzienniku Urzędowym przedmiotowych przepisów krajowych, co uruchamia mechanizm wzajemnego uznawania ustanowiony w art. 3a ust. 3 dyrektywy.
- 96 Wniosek ten wypływa w pierwszej kolejności z brzmienia art. 3a ust. 3 dyrektywy, który przewiduje wzajemne uznawanie przepisów wydanych przez państwa członkowskie w celu zapewnienia swobodnego dostępu widzów do wydarzeń wyznaczonych „zgodnie z poprzednimi ustępami”, a więc w szczególności do tych, dla których zgłoszone przepisy krajowe uznane zostały przez Komisję za zgodne z prawem wspólnotowym i opublikowane w Dzienniku Urzędowym, zgodnie z ust. 2 tego artykułu.

- 97 Ponadto tryb procedury kontrolnej, określony w art. 3a ust. 2 dyrektywy, a także zakres tej kontroli, nie pozwalają na uznanie jej za kontrolę „wstępną”, w wyniku której wydawana jest „opinia”. Komisja jest bowiem zobowiązana, po pierwsze, dokonać tej kontroli w ściśle określonym terminie trzech miesięcy od zgłoszenia przepisów przez zainteresowane państwo członkowskie i musi w tym celu zwrócić się do komitetu kontaktowego, który wydaje opinię, zgodnie z art. 3a ust. 2 dyrektywy. Po drugie, Komisja przyznała na rozprawie, że zmuszona jest przeprowadzać pogłębioną analizę zgodności tych przepisów z prawem wspólnotowym, gdyż stoi na straży przestrzegania przepisów dyrektywy oraz zasad swobody świadczenia usług i prawa konkurencji.
- 98 W drugiej kolejności nie można uznać, biorąc pod uwagę logikę reżimu prawnego wydarzeń mających doniosłe znaczenie dla społeczeństwa ustanowionego w art. 3a dyrektywy, że — jak utrzymuje Komisja — ani akceptacja przedmiotowych przepisów, ani ich publikacja w Dzienniku Urzędowym nie powoduje powstania po stronie innych państw członkowskich obowiązku zastosowania się do zobowiązań nałożonych na nie na mocy art. 3a ust. 3 dyrektywy.
- 99 Z jednej strony bowiem procedura kontroli obowiązująca Komisję na podstawie art. 3a ust. 2 dyrektywy, ma na celu zapewnienie zgodności tych przepisów z prawem wspólnotowym (motyw 18 dyrektywy 97/36).
- 100 W tej kwestii, odnośnie do procedury kontroli przepisów zgłoszonych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Komisja w piśmie z dnia 23 grudnia 1998 r. (zob. pkt 12 powyżej) wskazała między innymi, co następuje:

„W załączeniu uprzejmie przesyłamy wstępne wyniki dokonanej przez służby Komisji oceny zgłoszonych przepisów [...] Komisja stwierdza, że do czasu podania

przez Państwa władze bardziej szczegółowych informacji dotyczących licznych istotnych kwestii nie jest w stanie wszcząć formalnej procedury oceny zgodności z prawem wspólnotowym przepisów, o których wzajemne uznawanie przez inne państwa członkowskie wnosi Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej”.

- 101 Samo brzmienie tego pisma Komisji potwierdza przedstawiona w pkt 98 i 99 powyżej wykładnię art. 3a ust. 2 i 3, zgodnie z którą wzajemne uznawanie zgłoszonych przepisów krajowych uwarunkowane jest dokonaniem oceny ich zgodności z prawem wspólnotowym.
- 102 Ponadto ocena zgodności zgłoszonych przepisów z prawem wspólnotowym, do jakiej zobowiązana jest Komisja, byłaby pozbawiona skuteczności, gdyby akceptacja tych przepisów nie stanowiła warunku ich wzajemnego uznawania przez państwa członkowskie. Przypuściwszy bowiem, że mechanizm wzajemnego uznawania mógłby mieć zastosowanie do przepisów krajowych uznanych przez Komisję za sprzeczne z prawem wspólnotowym, nie można by wykluczyć niebezpieczeństwa braku pewności co do prawa i zakłócenia konkurencji, podczas gdy motyw 19 dyrektywy 97/36 wyklucza tego rodzaju niebezpieczeństwo. Wzajemne uznawanie przepisów krajowych sprzecznych z prawem wspólnotowym nie pozwoliłoby też pogodzić swobody świadczenia usług telewizyjnych z koniecznością uniemożliwienia obchodzenia krajowych przepisów chroniących uzasadniony interes ogólny, jak chce tego motyw 19 dyrektywy.
- 103 Z drugiej strony teza — że publikacja w Dzienniku Urzędowym przepisów krajowych, pozwalająca innym państwom członkowskim na zapoznanie się z nimi w celu zastosowania się do zobowiązań wynikających z art. 3a ust. 3, może nastąpić dopiero po stwierdzeniu przez Komisję, po dokonaniu oceny, ich zgodności z prawem wspólnotowym — znajduje potwierdzenie w licznych aktach sprawy.

- 104 Potwierdza tę interpretację, po pierwsze, przebieg procedury oceny przepisów zgłoszonych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej. Zgłosiło ono bowiem po raz pierwszy swoje przepisy w dniu 25 września 1998 r., a — jak zostało powiedziane powyżej — pismem z dnia 23 grudnia 1998 r. Komisja poinformowała je, że pewne elementy tych przepisów są problematyczne z punktu widzenia prawa wspólnotowego. Pismem z dnia 5 maja 2000 r. Zjednoczone Królestwo wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zgłosiło poprawioną wersję tych przepisów. Jedynie zaś te ostatnie przepisy, uznane przez Komisję za zgodne z prawem wspólnotowym, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym, po tym, jak Komisja poinformowała Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zaskarżonym pismem o ich zgodności z tym prawem.
- 105 W piśmie z dnia 22 stycznia 2001 r. Komisja odpowiedziała zresztą skarżącej, że „z prawnego punktu widzenia, zgodnie z art. 3a ust. 2 dyrektywy, publikacja przepisów jest wynikiem oceny (pozytywnej) przeprowadzonej przez Komisję” (zob. pkt 21 powyżej).
- 106 Po drugie, stanowisko Komisji w tej kwestii znajduje potwierdzenie w licznych załączonych do akt dokumentach, których jest ona autorem. Na jej stronie internetowej poświęconej art. 3a dyrektywy, dostarczonej przez skarżącą w załączniku do uwag w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności, Komisja stwierdza, że „w razie pozytywnego wyniku tej oceny [zgodności z prawem wspólnotowym], przepisy są publikowane w Dzienniku Urzędowym”. Stanowisko Komisji widoczne jest też w jej dokumencie roboczym CCTVSE (97) 9/3, dostarczonym na wniosek Sądu, gdzie stwierdza się, że „konieczność zapewnienia pewności co do prawa wymaga, zgodność przedmiotowych przepisów z prawem wspólnotowym została stwierdzona w toku szybkiej procedury oceny i by — w razie jej pozytywnego wyniku — przepisy te zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym” i że „w związku z powyższym wyłącznie szczególne przepisy krajowe, mieszczące się w zakresie stosowania art. 3a ust. 1, mogą być przedmiotem notyfikacji Komisji w celu ich oceny i ewentualnej publikacji” oraz że „w razie pozytywnego wyniku procedury oceny przedmiotowe przepisy zostaną opublikowane w [Dzienniku Urzędowym]”.

- 107 Jak wynika z powyższego, Komisja dysponuje na podstawie art. 3a ust. 2 dyrektywy uprawnieniami władczymi, a zaskarżone pismo wywołuje ostateczne skutki prawne, czego nie podważa brak w art. 3a dyrektywy wyraźnego odniesienia do „decyzji” wydawanej przez Komisję.
- 108 Argument Komisji i Republiki Francuskiej, zgodnie z którym zaskarżone pismo stanowi decyzję o niewszczytaniu przeciwko zainteresowanemu państwu członkowskiemu postępowania w sprawie stwierdzenia uchybienia, należy zatem odrzucić. Gdy Komisja stwierdzi sprzeczność zgłoszonych przepisów z prawem wspólnotowym, a zgłaszające państwo członkowskie nie usunie jej, wystarczy, by Komisja nie publikowała tych przepisów w Dzienniku Urzędowym, przez co staną się one bezskuteczne w ramach mechanizmu wzajemnego uznawania ustanowionego w art. 3a ust. 3 dyrektywy.
- 109 Argument, zgodnie z którym skarżąca miała możliwość zakwestionować przedmiotowe przepisy przed sądami Zjednoczonego Królestwa jest nie do przyjęcia, ponieważ kontrola Sądu, jaką wniesiono w niniejszej sprawie, dotyczy wyłącznie legalności stwierdzenia przez Komisję zgodności z prawem wspólnotowym tych przepisów dla celów zastosowania mechanizmu wzajemnego uznawania wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa ustanowionego w art. 3a ust. 3 dyrektywy. Powoływanie się w tym kontekście na wspomniane powyżej orzeczenie House of Lords, *R v. ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd* [2001] UKHL 42 jest nietrafne, jako że skarga w tamtej sprawie została wniesiona przez nadawcę duńskiego podlegającego prawu Zjednoczonego Królestwa, przeciwko decyzji właściwych władz tego państwa członkowskiego odmawiającej mu możliwości nabycia wyłącznych praw do transmisji pięciu meczów kwalifikacyjnych pucharu świata FIFA, znajdujących się na liście wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa wyznaczonych przez Królestwo Danii. W tamtej sprawie kwestionowano zatem zastosowanie przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, zgodnie z zasadą wzajemnego uznawania, przepisów duńskich, a nie decyzje Komisji stwierdzającą ich zgodność z prawem wspólnotowym.

- 110 Należy wreszcie odrzucić argument pozwanej, zgodnie z którym sformułowanie zaskarżonego pisma, brak uzasadnionej decyzji przyjętej kolegalnie przez członków Komisji oraz publikacja zgłoszonych przepisów uznanych za zgodne z prawem wspólnotowym w serii C „Informacje i zawiadomienia”, a nie w serii L „Legislacja” Dziennika Urzędowego potwierdzają brak zaangażowania prawnego ze strony Komisji. Wystarczy bowiem przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem forma, w jakiej akty lub decyzje zostały wydane, nie ma co do zasady wpływu na możliwość ich zaskarżenia w drodze skargi o stwierdzenie nieważności, a ustalenie, czy stanowią one akty zaskarżalne w rozumieniu art. 230 WE, wymaga odniesienia się do ich istoty (zob. pkt 89 powyżej).
- 111 Jak wynika z całości powyższych rozważań prawnych i faktycznych, zaskarżone pismo wywołuje wiążące skutki prawne i stanowi decyzję w rozumieniu art. 249 WE. Stąd, ponieważ zaskarżone pismo jest aktem zaskarżalnym w rozumieniu art. 230 WE, niniejszą podstawę niedopuszczalności należy odrzucić.

b) W przedmiocie legitymacji procesowej skarżącej

- 112 Zgodnie z art. 230 akapit czwarty WE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę na decyzje, które mimo przyjęcia w formie rozporządzenia lub decyzji skierowanej do innej osoby dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie.
- 113 W niniejszej sprawie, ponieważ Komisja zarzuciła niedopuszczalność skargi ze względu na brak legitymacji procesowej skarżącej, należy ustalić, czy zaskarżone pismo dotyczy skarżącej bezpośrednio i indywidualnie.

W kwestii, czy zaskarżone pismo dotyczy skarżącej bezpośrednio

— Argumenty stron

- 114 Komisja, popierana przez Republikę Francuską, powołuje się na wyrok Trybunału z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie C-386/96 P Dreyfus przeciwko Komisji, Rec. str. I-2309 oraz na wyrok Sądu z dnia 13 grudnia 2000 r. w sprawie T-69/99 DSTV przeciwko Komisji, Rec. str. II-4039, pkt 24.
- 115 Twierdzi ona, że w niniejszej sprawie sytuacja prawna skarżącej nie ulega zmianie, gdyż zarówno dyrektywa, jak ustawodawstwo Zjednoczonego Królestwa dotyczą jedynie praw i obowiązków nadawców telewizyjnych, którzy mogą transmitować bezpośrednio wydarzenie znajdujące się na liście wyłącznie pod pewnymi warunkami. Skarżąca odczuwa jedynie pośrednie gospodarcze skutki tych ograniczeń związane z niebezpieczeństwem, że nadawcy telewizyjni odmówią zapłaty ceny, na jaką skarżąca liczyła w związku z udzieleniem sublicencji na wykorzystanie jej praw do transmisji meczów pucharu świata FIFA.
- 116 Komisja utrzymuje ponadto, że tylko niektóre przepisy ustawy o radiofonii i telewizji z 1996 r. w związku z przepisami kodeksu ITC dotyczącego wydarzeń sportowych i innych wydarzeń wpisanych na listę dotyczą bezpośrednio skarżącej. Republika Francuska podkreśla w tej mierze, że skutki, jakie odczuwa skarżąca, nie wynikają z zaskarżonego pisma, lecz z obowiązujących w Zjednoczonym Królestwie przepisów, wśród których znajduje się lista wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa. Tymczasem, mimo że jej sytuacja gospodarcza była jasna od dnia wejścia w życie ustawy o radiofonii i telewizji z 1996 r., jako że lista wydarzeń była już ustanowiona i obejmowała fazę finałową pucharu świata FIFA, skarżąca nie kwestionowała nigdy ustawodawstwa Zjednoczonego Królestwa ani listy wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa ustanowionej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

- 117 Wydając sporne przepisy, władze Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej wykonywały jedynie dyskrecjonalne uprawnienia ustawodawcy. Artykuł 3a ust. 1 dyrektywy daje bowiem państwom członkowskim możliwość wydawania przepisów dotyczących wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa. Komisja i Parlament utrzymują, że ocenę zgodności z prawem wspólnotowym zgłoszonych przepisów porównać można do procedury ustanowionej w art. 2 a ust. 2 dyrektywy, co do której Sąd orzekł, że akt wydany przez Komisję na jej podstawie nie może bezpośrednio dotyczyć skarżącego (ww. wyrok w sprawie DSTV przeciwko Komisji, pkt 26 i 27).
- 118 Komisja podkreśla, że w niniejszej sprawie dokonała ona oceny zgodności z prawem wspólnotowym przepisów zgłoszonych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej już po ich wydaniu i że tylko te przepisy mają bezpośredni wpływ na interesy gospodarcze skarżącej.
- 119 Komisja kwestionuje twierdzenie skarżącej, jakoby publikacja przepisów zgłoszonych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w Dzienniku Urzędowym wywoływała skutek w postaci nałożenia na inne państwa członkowskie zobowiązań. Okoliczność ta nie oznacza w każdym razie, że zaskarżony akt dotyczy skarżącej bezpośrednio. Pozostałe państwa członkowskie są bowiem zobowiązane zapewnić, by nadawcy telewizyjni znajdujący się w ich kompetencji uwzględniali listę wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa ustanowioną przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, lecz robią to za pomocą swojego ustawodawstwa krajowego. Stąd wdrożenie w praktyce dokonanej przez Komisję oceny zgodności zgłoszonych przepisów nie następuje „czysto automatycznie” i nie wynika z samego ustawodawstwa wspólnotowego.
- 120 Komisja twierdzi ponadto, że nawet jeżeli to jej wstępna ocena zgłoszonych przepisów prowadzi pozostałe państwa członkowskie do zapewnienia przestrzegania listy wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa przez nadawców telewizyjnych znajdujących się w ich kompetencji, nie ma to znaczenia

w niniejszej sprawie. Nie można bowiem wyobrazić sobie, by skarżąca udzieliła sublicencji na swoje prawa do transmisji dotyczące Zjednoczonego Królestwa nadawcy telewizyjnemu niemającemu siedziby w Zjednoczonym Królestwie, gdyż prawa te udzielane są na podstawie podziału krajowego. Na szczeblu krajowym dochody nadawców telewizyjnych pochodzą z reklamy skierowanej do widowni krajowej, z wpływów z licencji krajowych lub z krajowych abonamentów na telewizję płatną. Interes tych nadawców polega zatem na emisji audycji skierowanych do widowni krajowej, w związku z czym tylko nadawcy obejmujący swym zasięgiem znaczną część widowni krajowej nabyliby bardzo drogie prawa do transmisji telewizyjnej należące do skarżącej. Stąd, ponieważ potencjalni sublicencjodawcy takich praw dotyczących Zjednoczonego Królestwa to nadawcy znajdujący się w kompetencji władz Zjednoczonego Królestwa, tylko przepisy krajowe dotyczą bezpośrednio skarżącej.

121 Komisja zwraca tu uwagę, że rynek telewizyjny w Zjednoczonym Królestwie jest jednym z najbardziej konkurencyjnych w Europie i że 25% nadawców telewizyjnych działających w tym sektorze ma licencje wystawioną w Zjednoczonym Królestwie.

122 W tych okolicznościach nawet przy założeniu, że publikacja zgłoszonych przepisów w Dzienniku Urzędowym powoduje powstanie po stronie pozostałych państw członkowskich obowiązku zastosowania się do zobowiązań ciążących na nich na mocy art. 3a ust. 3 dyrektywy, jest to w niniejszej sprawie bez znaczenia.

123 Komisja wyciąga stąd wniosek, że ocena i publikacja w Dzienniku Urzędowym przepisów zgłoszonych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej nie dotyczy skarżącej bezpośrednio.

124 Skarżąca kwestionuje całość argumentacji Komisji.

- 125 Twierdzi w istocie, że sprawa dotyczy bezpośrednio jej sytuacji prawnej, gdyż przepisy Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zaakceptowane na mocy zaskarżonego pisma wywierają wpływ na warunki sprzedaży przez nią praw do bezpośredniej transmisji z meczów fazy finałowej pucharu świata FIFA do Zjednoczonego Królestwa. Powołuje się w tej kwestii na art. 99 i 101 ustawy o radiofonii i telewizji z 1996 r.
- 126 W odniesieniu do skutków w innych państwach członkowskich skarżąca twierdzi, że zaskarżone pismo nakazuje im zapewnić przestrzeganie przez nadawców telewizyjnych znajdujących się w ich kompetencji przedmiotowych przepisów. Zobowiązania nałożone na nadawców telewizyjnych znajdujących się w kompetencji innych państw członkowskich są jej zdaniem automatyczne i wynikają z samego ustawodawstwa wspólnotowego, bez potrzeby stosowania przepisów pośrednich. Państwa te nie miały bowiem obowiązku zapewniać przestrzegania przez nadawców telewizyjnych, znajdujących się w ich kompetencji przepisów wydanych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, dopóki Komisja nie wydała decyzji stwierdzającej zgodność zgłoszonych przepisów z prawem wspólnotowym. Artykuł 3a ust. 3 dyrektywy został bowiem transponowany do prawa krajowego większości państw członkowskich i znajduje automatycznie zastosowanie do wszelkich zgłoszonych przepisów krajowych zaakceptowanych i opublikowanych przez Komisję.
- 127 Skarżącej uniemożliwiono udzielenie wyłącznej licencji na korzystanie z jej praw nadawcy telewizyjnemu mającemu siedzibę w innym państwie członkowskim, w związku z czym Komisja nie może twierdzić w sposób zasadny, że zaskarżone pismo wywołuje skutki prawne wyłącznie w odniesieniu do nadawców telewizyjnych.
- 128 Skarżąca argumentuje również, że wbrew twierdzeniu Komisji wyżej wspomniany wyrok w sprawie DSTV przeciwko Komisji (pkt 27), dotyczący art. 2a ust. 2 dyrektywy nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż przedmiotowe przepisy zostały zgłoszone Komisji zgodnie z art. 3a ust. 2 przed ich wejściem

w życie. W związku z tym nie można uznać istnienia przepisów zgłoszonych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w oderwaniu od decyzji Komisji, gdyż ich byt uzależniony jest od oceny, jaką była ona zobowiązana przeprowadzić.

- 129 Skarżąca podważa wreszcie argument Komisji, zgodnie z którym jest nieprawdopodobne, by nadawca telewizyjny nie mający siedziby w Zjednoczonym Królestwie, chciał nabyć prawo do bezpośredniej transmisji do Zjednoczonego Królestwa spotkań fazy finałowej pucharu świata FIFA.

— Ocena Sądu

- 130 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem akt wspólnotowy dotyczy podmiotu indywidualnego bezpośrednio, w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE, jeżeli bezpośrednio wpływa na sytuację prawną zainteresowanego, a jego stosowanie ma charakter czysto automatyczny i wynika wyłącznie z ustawodawstwa wspólnotowego, bez potrzeby stosowania przepisów pośrednich (zob. ww. wyrok w sprawie Dreyfus przeciwko Komisji, pkt 43 i przywołane tam orzecznictwo).
- 131 W niniejszej sprawie ustalenie w świetle tego orzecznictwa, czy zaskarżone pismo dotyczy skarżącej bezpośrednio, wymaga zbadania dwóch rozważanych przez skarżącą sytuacji. Pierwsza z nich to ta, gdy prawa do transmisji telewizyjnej meczów fazy finałowej pucharu świata FIFA, do których jest uprawniona na lata 2002 i 2006, zostają sprzedane, w celu transmisji do Zjednoczonego Królestwa, nadawcy telewizyjnemu znajdującemu się w kompetencji Zjednoczonego Królestwa, a druga to ta, gdy prawa te zostają sprzedane nadawcy mającemu siedzibę w innym państwie członkowskim.

- 132 W odniesieniu do pierwszej sytuacji skarżąca twierdzi, że zgłoszone przepisy „naruszają podstawy, na jakich opiera się sprzedaż [jej] produktów klientom z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie”. Skarżąca nie może bowiem, zgodnie z ustawodawstwem obowiązującym w Zjednoczonym Królestwie, udzielić stacji telewizyjnej mającej siedzibę w Zjednoczonym Królestwie licencji wyłącznej.
- 133 Jednakże przy założeniu, że chodzi o nadawcę telewizyjnego z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie, należy stwierdzić, że bezpośrednie zastosowanie znajdują tu przepisy wydane przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, jako że akceptacja Komisji dla tych przepisów w celu ich wzajemnego uznawania nie ma wpływu na ich stosowanie w tym państwie członkowskim.
- 134 Należy zresztą przypomnieć, że zgodnie z art. 3a ust. 2 dyrektywy państwa członkowskie zgłaszają Komisji wszelkie wydane lub projektowane przepisy. Tymczasem przepisy wydane przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej weszły w życie przed ich zgłoszeniem Komisji w dniu 5 maja 2000 r., co Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przyznało na rozprawie, mogły już zatem wywołać skutki prawne w tym państwie członkowskim przed ich zgłoszeniem.
- 135 W tych okolicznościach Komisja nie mogła w drodze zaskarżonego pisma udzielić Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uprzedniej zgody na wydanie tych przepisów. Komisja nie zezwoliła też na retroaktywne utrzymanie w mocy tych przepisów w zakresie ich stosowania w Zjednoczonym Królestwie (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 23 listopada 1971 r. w sprawie 62/70 Bock przeciwko Komisji, Rec. str. 897), lecz pozwoliła temu państwu członkowskiemu skorzystać ze wzajemnego uznania tych przepisów przez inne państwa członkowskie.

136 W tej kwestii argument skarżącej oparty na tym, że Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zgłosiło po raz pierwszy swoje przepisy Komisji pismem z dnia 25 września 1998 r. jest nietrafny, ponieważ Komisja uznała w piśmie z dnia 23 grudnia 1998 r., iż przepisy te są problematyczne z punktu widzenia zgodności z prawem wspólnotowym i nie dokonała ich publikacji w Dzienniku Urzędowym. Poza tym, że niektóre z pierwotnie zgłoszonych przepisów były w mocy w dniu ich zgłoszenia, to całość przepisów uznanych przez Komisję za zgodne z prawem wspólnotowym w drodze zaskarżonego pisma obowiązywała w Zjednoczonym Królestwie w chwili ich zgłoszenia.

137 W związku z tym w sytuacji, gdy skarżąca sprzedaje prawa do transmisji telewizyjnej meczów fazy finałowej pucharu świata FIFA nadawcy telewizyjnemu mającemu siedzibę w Zjednoczonym Królestwie w celu ich transmisji do tego państwa, przepisy wydane przez władze Zjednoczonego Królestwa istnieją już w obrocie prawnym niezależnie od zaskarżonego pisma (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie DSTV przeciwko Komisji, pkt 25). Wobec tego, że zgłoszone przepisy mają zastosowanie do nadawców telewizyjnych z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie na podstawie ustawy krajowej obowiązującej w tym państwie członkowskim, a nie na mocy decyzji Komisji, zaskarżone pismo nie dotyczy skarżącej bezpośrednio w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE, jej skarga o stwierdzenie jego nieważności jest zatem niedopuszczalna.

138 W odniesieniu do drugiej sytuacji, gdy skarżąca sprzedaje prawa do transmisji meczów fazy finałowej pucharu świata FIFA nadawcy telewizyjnemu z siedzibą w innym niż Zjednoczone Królestwo państwie członkowskim w celu transmisji tych meczów do tego pierwszego państwa, stwierdzić należy, że to inne państwo członkowskie zobowiązane będzie, na podstawie art. 3a ust. 3 dyrektywy, zapewnić, by nadawca ten nie naruszał przepisów zaakceptowanych przez Komisję i opublikowanych w Dzienniku Urzędowym.

- 139 Trzeba w tej kwestii przypomnieć, że zobowiązanie ciążące na państwach członkowskich polega na zapewnieniu, poprzez odpowiednie przepisy w ich ustawodawstwie, aby nadawcy telewizyjni podlegający ich kompetencji nie korzystali z praw wyłączności nabytych przez nich po dacie opublikowania niniejszej dyrektywy w sposób pozbawiający znaczną część widowni innego państwa członkowskiego możliwości oglądania w telewizji ogólnie dostępnej, zgodnie z ustaleniami poczynionymi przez to inne państwo członkowskie na podstawie ust. 1, wydarzeń, które to inne państwo członkowskie wskazało zgodnie z art. 3a ust. 1 i 2.
- 140 Państwa członkowskie, adresaci dyrektywy, zostały zobowiązane do wydania w ramach ich krajowych porządków prawnych, wszelkich przepisów niezbędnych do zapewnienia skuteczności dyrektywy zgodnie z jej celem, w tym także do transpozycji art. 3a ust. 3.
- 141 W ramach kontroli wykonywanej przez ich władze z tytułu stosowania mechanizmu wzajemnego uznawania, pozostałe państwa członkowskie mają obowiązek zapewnić, by nadawcy telewizyjni chcący transmitować wydarzenie wyznaczone przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej i znajdujący się w ich kompetencji nie obchodzili przepisów zgłoszonych przez to państwo członkowskie.
- 142 Tymczasem, jak ustalono (zob. pkt 94 powyżej), tylko decyzja Komisji stwierdzająca zgodność przepisów zgłoszonych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z prawem wspólnotowym i przewidująca ich publikację w Dzienniku Urzędowym pozwala na funkcjonowanie mechanizmu wzajemnego uznawania poprzez nałożenie na pozostałe państwa członkowskie obowiązku zastosowania się do zobowiązań ciążących na nich na mocy art. 3a ust. 3 dyrektywy.
- 143 W związku z powyższym w takiej sytuacji zaskarżone pismo zatwierdza ex nunc przepisy wydane przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej dla celów ich wzajemnego uznawania przez pozostałe państwa członkowskie.

- 144 W tych okolicznościach, odnośnie wyżej wspomnianego wyroku w sprawie DSTV przeciwko Komisji, na który powołuje się Komisja, należy stwierdzić, że art. 2a ust. 2 dyrektywy, który był przedmiotem tej sprawy, ustanawia kontrolę a posteriori zgodności z prawem wspólnotowym przepisów wydanych przez państwo członkowskie w celu zakazu rozpowszechniania na jego terytorium audycji pochodzących z innych państw członkowskich, nie zaś kontrolę zgodności z prawem wspólnotowym pozwalającą na wzajemne uznawanie przepisów krajowych.
- 145 Ponadto, w odróżnieniu od szczególnego przepisu, który był przedmiotem wyżej wymienionej sprawy Artegoda i in. przeciwko Komisji, na którą powołuje się Parlament, art. 3a ust. 2 dyrektywy powierza Komisji kompetencję władczą zapewniającą skuteczność mechanizmu wzajemnego uznawania i nie ma na celu wyłącznie ustanowienia procedury o charakterze konsultacyjnym.
- 146 Poza tym, ponieważ wzajemne uznawanie przepisów wydanych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uzależnione jest od ich akceptacji przez Komisję i późniejszej publikacji w Dzienniku Urzędowym, stwierdzić należy, że zaskarżone pismo nie pozostawia władzom krajowym żadnego zakresu swobodnego uznania przy wykonywaniu ich zobowiązań. Jakkolwiek bowiem metody kontroli, do której władze krajowe są zobowiązane w ramach mechanizmu wzajemnego uznawania, są określane przez każde państwo członkowskie w jego przepisach dokonujących transpozycji art. 3a ust. 3 dyrektywy, to jednak władze te zobowiązane są zapewnić spełnienie przez nadawców telewizyjnych, pozostających w ich kompetencji, warunków transmisji przedmiotowych wydarzeń określonych przez państwo członkowskie w przepisach zaakceptowanych i opublikowanych w Dzienniku Urzędowym przez Komisję.
- 147 W odniesieniu wreszcie do argumentu Komisji, zgodnie z którym tylko nadawcy telewizyjni mający siedzibę w Zjednoczonym Królestwie będą zainteresowani nabyciem od skarżącej praw do fazy finałowej pucharu świata FIFA w celu jej transmisji do Zjednoczonego Królestwa, należy stwierdzić, że domniemanie takie pozbawia wszelkiej skuteczności art. 3a ust. 3 dyrektywy. Trzeba bowiem

przypomnieć, że zgodnie z motywami 18 i 19 dyrektywy 97/36 celem tego artykułu jest zapewnienie widzom swobodnego dostępu do transmisji wydarzeń uznawanych przez państwa członkowskie za mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa oraz zobowiązanie państw członkowskich, w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania, do zapewnienia, by nadawcy telewizyjni znajdujący się w ich kompetencji przestrzegali list wydarzeń ustanowionych przez inne państwa członkowskie, nie pozbawiając tym samym znacznej części widzów w tych państwach możliwości oglądania wyznaczonych przez nie wydarzeń.

148 Okoliczności faktyczne sprawy, w której zapadł wyżej wspomniany wyrok House of Lords, *R v. ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd* [2001] UKHL 42, jakkolwiek dotyczyły wydarzeń wyznaczonych przez Królestwo Danii, potwierdza zresztą istnienie sytuacji, w których zastosowanie znajduje mechanizm wzajemnego uznawania ustanowiony w art. 3a ust. 3 dyrektywy. Ponadto, Komisja wskazuje w 3. sprawozdaniu dla Rady, Parlamentu Europejskiego i Komitetu Społeczno-Ekonomicznego za 2001 r. dotyczącym stosowania dyrektywy (COM/2001/009 wersja ostateczna), że nadawcy telewizyjni znajdujący się w kompetencji Zjednoczonego Królestwa trzykrotnie transmitowali wydarzenia znajdujące się na liście ustanowionej przez Królestwo Danii w sposób pozbawiający znaczną część społeczeństwa duńskiego możliwości oglądania tych wydarzeń.

149 W tych okolicznościach i pominąwszy nie rozwinięte szerzej twierdzenia Komisji dotyczące specyfiki rynku telewizyjnego w Zjednoczonym Królestwie (zob. pkt 121 powyżej), nie można uznać, że prawa do transmisji do tego państwa członkowskiego fazy finałowej pucharu świata FIFA zostaną na pewno nabyte przez nadawcę telewizyjnego mającego siedzibę w tym państwie.

150 W związku z powyższym zaskarżone pismo dotyczy skarżącej bezpośrednio, gdyż pozwala na uruchomienie mechanizmu wzajemnego uznawania przez pozostałe państwa członkowskie przepisów zgłoszonych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, a niniejszą podstawę niedopuszczalności podniesioną przez Komisję należy odrzucić.

W kwestii, czy zaskarżone pismo dotyczy skarżącej indywidualnie

— Argumenty stron

- 151 Komisja kwestionuje argument skarżącej, zgodnie z którym zaskarżone pismo dotyczy skarżącej indywidualnie z tego powodu, że należy ona do „zamkniętego kręgu” przedsiębiorstw, które jeszcze przed wejściem w życie art. 3a dyrektywy miały wyłączne prawa do transmisji wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa wyznaczonych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.
- 152 Zdaniem Komisji kryterium praw wyłącznych jest niewłaściwe, gdyż w razie jego przyjęcia należałoby brać pod uwagę wszystkie organizacje i przedsiębiorstwa mające prawa do transmisji wydarzeń zawartych na liście ustanowionej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej. Lista ta zaś dotyczy być może innych uprawnionych z tych praw w większym stopniu niż skarżącej.
- 153 Ponadto, w przeciwieństwie do uprawnionych z praw do transmisji telewizyjnych wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa zawartych na liście ustanowionej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, przedsiębiorstwa lub organizacje, które zawarły umowy licencyjne z jednym z uprawnionych, są potencjalnie bardzo liczne i Komisja nie jest w stanie ich zidentyfikować. Nie można zatem przyjąć, że skarżąca należy do zamkniętego kręgu przedsiębiorstw.
- 154 Co więcej, akt Komisji nie może dotyczyć indywidualnie ani skarżącej, ani uprawnionych z praw do transmisji telewizyjnych wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa wyznaczonych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z tego tylko powodu, że wywiera on wpływ na ich działalność gospodarczą (zob. podobnie postanowienie Sądu z dnia 15 grudnia 2000 r. w sprawie

T-113/99 Galileo i Galileo International przeciwko Radzie, Rec. str. II-4141). Na działalność gospodarczą skarżącej wpływają zgłoszone przepisy, a pośrednio także ich akceptacja przez Komisję. Nie można tu jednak mówić o jakimkolwiek wpływie na jej sytuację prawną.

155 Zdaniem Komisji skarżąca twierdzi również, że akt dotyczy indywidualnie przedsiębiorstwa, które wystosowało do Komisji szereg pism w celu przedstawienia swoich zastrzeżeń co do sposobu wdrożenia art. 3a ust. 1 dyrektywy przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej. Tymczasem brać pod uwagę można tu jedynie pismo z dnia 14 lipca 2000 r., gdyż pozostałe pochodzą z okresu po zajęciu przez nią stanowiska w przedmiocie zgodności z prawem wspólnotowym zgłoszonych przepisów. W każdym razie żadnego z tych pism nie można uznać za doniesienie, jako że nie dotyczyły one wniosku o podjęcie przez Komisję kroków wobec zainteresowanego państwa członkowskiego, lecz celem ich było wywarcie wpływu na dokonywaną przez nią ocenę zgodności zgłoszonych przepisów. Tego rodzaju pisma do Komisji nie powodują indywidualizacji przedsiębiorstwa.

156 Republika Francuska powołuje się w szczególności na wyroki Trybunału z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. str. 197 oraz z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. p. I-6677, przypominając, że możliwość określenia z większą lub mniejszą dokładnością liczby lub nawet tożsamości podmiotów prawa, do których akt ten ma w konkretnym momencie zastosowanie, nie odbiera mu charakteru aktu generalnego i normatywnego, o ile ma on zastosowanie do tych podmiotów z tej przyczyny, że znajdują się one w sytuacji prawnej lub faktycznej określonej przez ten akt w sposób obiektywny w związku z jego celem (postanowienie Sądu z dnia 29 czerwca 1995 r. w sprawie T-183/94 Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1941, pkt 48). Jakkolwiek zaś skarżąca ma prawa do transmisji fazy finałowej pucharu świata FIFA na lata 2002 i 2006, okoliczność ta nie wystarcza do zindywidualizowania jej w rozumieniu art. 230 akapit czwarty w stosunku do wszystkich innych podmiotów mogących mieć lub nabyć prawa do transmisji wydarzeń zawartych na liście.

157 Skarżąca odpowiada w istocie, że sprawa dotyczy jej indywidualnie z tej przyczyny, iż po pierwsze, należy do „zamkniętego kręgu” przedsiębiorstw, które nabyły prawa do transmisji wydarzenia zawartego na liście ustanowionej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przed pojawieniem się projektu art. 3a dyrektywy i przed wejściem w życie przepisów zgłoszonych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej Komisji. W ramach tego kręgu sprawa dotyczy jej w sposób szczególny i odmienny od innych uprawnionych z tytułu praw do transmisji. Po drugie, sprawa dotyczy jej indywidualnie ze względu na jej udział w procedurze oceny przez Komisję zgodności z prawem wspólnotowym zgłoszonych przepisów. Zwróciła ona między innymi uwagę na naruszenie przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej obowiązku opracowania listy wydarzeń o doniosłym znaczeniu w sposób jasny i przejrzysty, zgodnie z art. 3a ust. 3 dyrektywy.

— Ocena Sądu

158 W pierwszej kolejności skarżąca twierdzi, w odniesieniu do wyróżniających ją cech szczególnych, że nabyła prawa do transmisji wydarzenia znajdującego się na liście ustanowionej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przed wejściem w życie tej listy, a nawet przed pojawieniem się projektu art. 3a dyrektywy.

159 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem podmioty niebędące adresatami decyzji mogą dowodzić, że dotyczy ich ona indywidualnie tylko pod warunkiem, że decyzja ta wywiera wpływ na ich sytuację ze względu na właściwe im szczególne cechy lub okoliczności faktyczne wyróżniające je w sposób podobny, jak adresata decyzji (ww. wyrok Trybunału w sprawie Plaumann przeciwko Komisji, str. 223, wyrok Trybunału z dnia 18 maja 1994 r. w sprawie C-309/89 Codorniu przeciwko Radzie, Rec. str. I-1853, pkt 20 i wyrok Sądu z dnia 27 kwietnia 1995 w sprawie T-435/93 a SPEC i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1281, pkt 62).

- 160 W niniejszej sprawie zaś należy stwierdzić, że skarżąca jest uprawniona z tytułu praw wyłącznych do transmisji telewizyjnej fazy finałowej pucharu świata FIFA na lata 2002 i 2006, będącego jednym z wydarzeń wymienionych na liście wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa ustanowionej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej i zaakceptowanej przez Komisję w zaskarżonym piśmie.
- 161 Nadawcy telewizyjni znajdujący się w kompetencji innych niż Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej państw członkowskich muszą więc podjąć negocjacje ze skarżącą, jako pośrednikiem w sprzedaży praw do transmisji tego wydarzenia, w celu zawarcia umowy licencyjnej na jego transmisję.
- 162 Wprawdzie przepisy wydane przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej na podstawie art. 3a ust. 1 dyrektywy i zaakceptowane w drodze zaskarżonego pisma zgodnie z ust. 2 tego artykułu nakładają na nadawców telewizyjnych, z wyjątkiem tych, którzy nabyli te prawa przed wejściem w życie wspomnianych przepisów, ograniczenia w zakresie transmisji na zasadach wyłączności wydarzeń o doniosłym znaczeniu znajdujących się na liście. Ograniczenia te związane są jednak z warunkami, na jakich nadawcy telewizyjni, określeni w sposób generalny i abstrakcyjny, nabywają wyłączne prawa do transmisji od uprawnionych.
- 163 Zgodnie bowiem z art. 98 i 101 sekcji IV ustawy o radiofonii i telewizji z 1996 r., zmienionej rozporządzeniem o telewizji z 2000 r.:

„98 — 1) Dla celów niniejszej sekcji rozróżnia się dwie poniższe kategorie programów telewizyjnych oraz należących do [Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG)] programów nadawanych drogą satelitarną:

- a) programy telewizyjne oraz należące do EOG programy nadawane drogą satelitarną, które w chwili obecnej spełniają wymagane warunki, oraz

  - b) pozostałe programy telewizyjne oraz należące do EOG programy nadawane drogą satelitarną.
- 2) W ramach niniejszego artykułu »wymagane warunki« w odniesieniu do programu oznaczają, że:
- a) odbiór programu nie wymaga żadnych opłat oraz

  - b) program dociera do co najmniej 95% społeczeństwa Zjednoczonego Królestwa.

„101 — 1) Nadawca telewizyjny emitujący program należący do jednej z kategorii określonych w art. 98 ust. 1 (»pierwszy program«) i przeznaczony do odbioru na całym lub części terytorium Zjednoczonego Królestwa nie może bez uprzedniej zgody komisji (ITC) transmitować bezpośrednio w tym programie całości lub części wydarzenia znajdującego się na liście, chyba że:

- a) inny nadawca emitujący program należący do drugiej z kategorii określonych w tym ustępie (»drugi program«) nabył prawo do transmisji w tym programie całości lub tej części przedmiotowego wydarzenia oraz

- b) obszar, na jakim emitowany jest drugi program, pokrywa się lub zawiera w całości lub zasadniczej części obszar odbioru pierwszego programu.

[...]

101 — 4) Artykuł 101 ust. 1 nie ma zastosowania do nadawcy telewizyjnego emitującego pierwszy program, który korzysta z praw nabytych przed wejściem w życie tego artykułu”.

¹⁶⁴ Jeżeli chodzi o zgodę ITC, o której mowa w powyżej cytowanym art. 101 ustawy o radiofonii i telewizji z 1996 r. ze zmianami, jak wynika z całości przepisów zaakceptowanych przez Komisję, a w szczególności z kodeksu ITC dotyczącego wydarzeń zawartych na liście, warunkiem udzielenia tej zgody jest w istocie, by sprzedaż praw do transmisji telewizyjnej została publicznie ogłoszona, a nadawcy mieli realną możliwość ich nabycia na rozsądnych i uczciwych warunkach. ITC może w szczególności kontrolować, czy oferta sprzedaży została w sposób otwarty i jednoczesny przedstawiona dwóm kategoriom nadawców, określonym w art. 98 ustawy o radiofonii i telewizji z 1996 r., czy żądana cena jest uczciwa, rozsądna i nie powoduje dyskryminacji jednej kategorii nadawców w stosunku do drugiej oraz czy nadawcom wyznaczono rozsądny termin pozwalający im rzeczywiście na nabycie tych praw.

¹⁶⁵ Stąd, jakkolwiek przepisy te nie mają bezpośrednio zastosowania do skarżącej jako pośrednika w sprzedaży praw do transmisji telewizyjnej fazy finałowej pucharu świata FIFA na lata 2002 i 2006, to jednak ograniczają one jej swobodę dysponowania tymi prawami, poprzez uzależnienie od pewnych warunków

możliwość ich sprzedaży na zasadach wyłączności nadawcy telewizyjnemu mającemu siedzibę w innym niż Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej państwie członkowskim w celu transmisji tego wydarzenia do tego pierwszego państwa.

166 Ponadto, jakkolwiek zaskarżone pismo nie narusza ważności umów zawartych przez skarżącą z FIFA, gdyż nie mogło ono uniemożliwić ich wykonywania, zgodnie z analogicznym orzecznictwem wypracowanym w wyrokach Trybunału z dnia 17 stycznia 1985 r. w sprawie 11/82 Piraiki-Patraiki i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 207 i z dnia 26 czerwca 1990 w sprawie C-152/88 Sofrimport przeciwko Komisji, Rec. str. I-2477), to jednak skarżąca nabyła na zasadach wyłączności przedmiotowe prawa przed wejściem w życie art. 3a dyrektywy i a fortiori przed wystosowaniem zaskarżonego pisma.

167 W tej sytuacji należy uznać, że zaskarżone pismo dotyczy skarżącej ze względu na właściwą jej szczególną cechę, to jest jako uprawnionej na zasadach wyłączności z tytułu praw do transmisji wydarzenia wyznaczonego przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

168 W związku z tym należy uznać, że dla celów niniejszej sprawy zaskarżone pismo dotyczy indywidualnie skarżącej, jako uprawnionej z tytułu praw do transmisji telewizyjnej wydarzenia znajdującego się na liście zgłoszonej przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, która nabyła te prawa przed wejściem w życie zgłoszonych przepisów w Zjednoczonym Królestwie i a fortiori przed ich zaakceptowaniem przez Komisję.

169 Należy zatem oddalić zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję.

2. *W przedmiocie dopuszczalności drugiego żądania skarżącej*

170 W ramach żądań skargi skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie, że art. 3a nie znajduje zastosowania i nie może stanowić podstawy prawnej dla zaskarżonego pisma.

171 Wystarczy w tej kwestii stwierdzić, że wspólnotowe prawo procesowe nie zna środka prawnego pozwalającego Sądowi na zajęcie stanowiska o charakterze generalnym lub rozstrzygnięcie co do zasady (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2001 r. w sprawie T-62/99 Sodima przeciwko Komisji, Rec. str. II-655, pkt 28 i postanowienie Sądu z dnia 7 czerwca 2004 r. w sprawie T-338/02 Segi i in. przeciwko Radzie, Zb.Orz. str. II-1647, pkt 48; zob. również, analogicznie, wyrok Sądu z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-76/03 Meister przeciwko OHIM, Zb.Orz. str. I-A-325, II-1477, pkt 38).

172 Żądanie to jest zatem niedopuszczalne.

D — *Co do istoty sprawy*

173 Skarżąca podnosi na poparcie skargi cztery zarzuty oparte, po pierwsze, na naruszeniu zasad ogólnych prawa wspólnotowego, po drugie, na naruszeniu art. 3a ust. 2 dyrektywy, po trzecie, na niemożności stosowania art. 3a ust. 3 dyrektywy i po czwarte, na rażącym naruszeniu wymogów formalnych.

174 Należy w pierwszej kolejności rozpatrzyć czwarty zarzut, oparty na rażącym naruszeniu wymogów formalnych.

- 175 Zarzut ten skarżąca opiera w szczególności na argumencie dotyczącym braku kompetencji autora zaskarżonego pisma, to jest dyrektora generalnego DG „Edukacja i Kultura”. Twierdzi ona, że zaskarżone pismo nie zostało wydane zgodnie z zasadami obowiązującymi w Komisji w zakresie kolegalności, delegacji uprawnień i wykonywania decyzji.
- 176 Odpierając ten argument, Komisja ograniczyła się w swoich pismach procesowych i w odpowiedzi na jedno z pytań Sądu do stwierdzenia, że zaskarżone pismo nie jest decyzją w rozumieniu art. 249 WE, w związku z czym nie miała obowiązku stosować obowiązujących zasad postępowania.
- 177 Komisja przyznała w odpowiedzi na pisemne pytanie Sądu oraz na rozprawie, że nie zwrócono się o decyzję do kolegium członków Komisji, a dyrektor generalny, który podpisał pismo, nie otrzymał w tym celu upoważnienia.
- 178 W tej sytuacji zaskarżone pismo stanowiące, jak stwierdzono w ramach rozstrzygnięcia o dopuszczalności skargi, decyzję w rozumieniu art. 249 WE, zostało wydane z naruszeniem zasad kompetencji, w związku z czym, bez potrzeby rozpatrywania innych argumentów podniesionych na poparcie tego zarzutu oraz pozostałych zarzutów skargi, należy stwierdzić jego nieważność.
- 179 W związku z powyższym Sąd uznaje, że nie należy uwzględniać wniosku skarżącej sformułowanego w piśmie z dnia 22 sierpnia 2005 r. (zob. pkt 44 powyżej), gdyż nie ma on znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie T-311/00 British American Tobacco (Investments) przeciwko Komisji, Rec. str. II-2781, pkt 50).

W przedmiocie kosztów

- 180 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu państwa członkowskie uczestniczące w sprawie jako interwenienci ponoszą własne koszty.
- 181 Republika Francuska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Parlament oraz Rada ponoszą własne koszty. Republika Francuska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Parlament ponoszą również koszty skarżącej związane z ich interwencjami, zgodnie z jej żądaniem.
- 182 Ponieważ Komisja przegrała sprawę, należy obciążyć ją, zgodnie z żądaniem skarżącej, kosztami postępowania, z wyjątkiem kosztów skarżącej związanych z interwencjami Republiki Francuskiej, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Parlamentu.

Z powyższych względów

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI (czwarta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji zawartej w jej piśmie z dnia 28 lipca 2000 r. skierowanym do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.**

- 2) **Skarga zostaje odrzucona w pozostałym zakresie.**

- 3) **Republika Francuska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Parlament poniosą również koszty skarżącej związane z ich interwencjami.**

- 4) **Komisja poniesie własne koszty, a także koszty skarżącej, z wyjątkiem kosztów, o których mowa w pkt 3 powyżej.**

- 5) **Interwenienci poniosą własne koszty.**

Legal

Lindh

Mengozzi

Wiszniewska-Białecka

Vadapalas

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 15 grudnia 2005 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

H. Legal

Spis treści

Ramy prawne	II - 5903
Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu	II - 5907
Przebieg postępowania	II - 5912
Żądania stron	II - 5917
Co do prawa	II - 5919
A — W przedmiocie wniosku o zarządzenie środków organizacji postępowania	II - 5919
B — W przedmiocie wniosku o wycofanie dokumentu	II - 5919
C — W przedmiocie dopuszczalności	II - 5920
1. W przedmiocie dopuszczalności pierwszego żądania skarżącej	II - 5920
a) W przedmiocie charakteru prawnego zaskarżonego aktu	II - 5922
Argumenty stron	II - 5922
Ocena Sądu	II - 5928
b) W przedmiocie legitymacji procesowej skarżącej	II - 5936
W kwestii, czy zaskarżone pismo dotyczy skarżącej bezpośrednio	II - 5937
— Argumenty stron	II - 5937
— Ocena Sądu	II - 5941
W kwestii, czy zaskarżone pismo dotyczy skarżącej indywidualnie	II - 5947
— Argumenty stron	II - 5947
— Ocena Sądu	II - 5949
2. W przedmiocie dopuszczalności drugiego żądania skarżącej	II - 5954
D — Co do istoty sprawy	II - 5954
W przedmiocie kosztów	II - 5956
II - 5958	